

Kraków, dnia 1 lipca 2013 r.

Polska Organizacja Niebankowych Instytucji Płatności

Związek Pracodawców

Al. Jerozolimskie 92

00-807 Warszawa

zarejestrowany pod numerem KRS 384136 przez Sąd Rejonowy
dla m.st. Warszawy w Warszawie, XII Wydział Gospodarczy Krajowego
Rejestru Sądowego

Szanowny Pan, Senator

Kazimierz Kleina

**Przewodniczący Komisji Budżetu i Finansów
Publicznych Senatu RP VII Kadencji**

Warszawa

Szanowny Panie Przewodniczący,

Z upoważnienia zarządu Polskiej Organizacji Niebankowych Instytucji Płatności, w ślad za posiedzeniem Komisji Budżetu i Finansów Publicznych Senatu RP VII Kadencji z dnia 26 czerwca 2013 r. w przedmiocie nowelizacji ustawy o usługach płatniczych (druk sejmowy nr 1290, druk senacki nr 380), niniejszym przedkładam dodatkowe wyjaśnienia PONIP co do stanowiska przedłożonego do projektu ustawy. Na stronach 2-5 niniejszego dokumentu omówione zostało stanowisko PONIP, na stronach 6-7 przedstawione zostały propozycje ewentualnych poprawek do projektu ustawy realizujące stanowisko PONIP.

z upoważnienia zarządu PONIP

dr Krzysztof Korus, radca prawny,
ekspert prawny Polskiej Organizacji
Niebankowych Instytucji Płatności

I Zachowanie równości pomiędzy bankami, SKOK-ami, instytucjami płatniczymi i pieniądza elektronicznego

Brzmienie przepisu po posiedzeniu z 26.06.2013	art. 11 pkt 1 a) Projektu (art. 1 ustawy o ostateczności rozrachunku): a) w pkt 5 w lit. k średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. l w brzmieniu: „l) w odniesieniu do systemów innych niż wymienione w art. 15 ust. 1 i 2 – instytucja płatnicza oraz instytucja pieniądza elektronicznego w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr 199, poz. 1175, z późn. zm.20));”
Opis problemu	<p>Aktualne brzmienie przepisu ma następujący skutek:</p> <ul style="list-style-type: none"> • instytucje płatnicze (IP) i instytucje pieniądza elektronicznego (IPE) pozbawione są bezpośredniego dostępu do systemów rozliczeniowych typu Elixir niezbędnych do oferowania przez IP i IPE rachunków bieżących (brak możliwości realizowania przelewów wychodzących i przychodzących dla klientów); • zmuszenie IP i IPE do korzystania w tym celu z usług banków; • nierówne traktowanie banków, banków spółdzielczych, SKOK, IP, IPE. <p>Stanowisko komunikowane przez MF/NBP/KNF:</p> <p>a) IP oraz IPE to podmioty zbyt krótko nadzorowane, aby otrzymać możliwość bezpośredniego dostępu;</p> <p>b) IP i IPE stwarzają zagrożenie dla systemu;</p> <p>c) dyrektywa o ostateczności rozrachunku nie wymienia IP i IPE w grupie instytucji mogących być uczestnikami.</p> <p>Nietrafność stanowiska MF/NBP/KNF w ocenie PONIP:</p> <p>ad. a), b)</p> <ul style="list-style-type: none"> • IP oraz IPE podlegają szerokim wymogom nadzorczym (często analogicznym do bankowych). Obejmują one między innymi konieczność kontroli ryzyka działalności, posiadania odpowiedniego kapitału założycielskiego, funduszy własnych. IP i IPE muszą zabezpieczać środki klientów (przez ich separację od własnych środków lub ubezpieczenie), a w przypadku ewentualnej upadłości środki te są wyłączone z masy upadłości z mocy prawa. Dlatego też o stopniu bezpieczeństwa usług IP i IPE nie decyduje okres ich nadzoru (por. jeszcze krótszy okres nadzoru KNF nad SKOK), ale obowiązujące je surowe wymogi nadzorcze; • aktualną tendencją w prawie wspólnotowym jest zrównanie pozycji dostawców niebankowych i bankowych usług płatniczych w zakresie usług innych niż przyjmowanie depozytów (dyrektywy PSD, EMD II, projekt dyrektywy o rachunkach płatniczych, rozporządzenie SEPA – wszystkie wskazują jednolity katalog dostawców usług rachunku płatniczego wymieniając obok siebie podmioty bankowe i niebankowe); <p>ad. c)</p> <ul style="list-style-type: none"> • dyrektywa o ostateczności rozrachunku w swojej treści nie wymienia IP i IPE, ale to dlatego, że celem dyrektywy nie jest przesądzenie o dostępie do systemów płatności, ale zapewnienie bezpieczeństwa systemów płatności związanego z upadłością jednej z tych instytucji.
Propozycja PONIP	<ul style="list-style-type: none"> • IP oraz IPE powinny otrzymać dostęp do systemów rozliczeń wysokokwotowych – spełniają wymogi bezpieczeństwa tak jak inne podmioty; • ewentualna poprawka do przepisu polega na skreśleniu początkowej części przepisu (dokładna treść ewentualnej poprawki zob. str. 5 – 6 poniżej).

II Agent rozliczeniowy – dopuszczalność czynności z zakresu rozliczania

Brzmienie przepisu po posiedzeniu z 26.06.2013	art. 1 pkt 4 lit b) projektu (art. 3 ust. 1 pkt 5 UUP) „5) umożliwianiu wykonania transakcji płatniczych, zainicjowanych przez akceptanta lub za jego pośrednictwem, instrumentem płatniczym płatnika, w szczególności na obsłudze autoryzacji, przesyłaniu do wydawcy karty płatniczej lub systemów płatności zleceń płatniczych płatnika lub akceptanta, mających na celu przekazanie akceptantowi należnych mu środków, z wyłączeniem czynności polegających na jej rozliczaniu i rozrachunku w ramach systemu płatności w rozumieniu ustawy o ostateczności rozrachunku (acquiring);”
Opis problemu	<p>Aktualne brzmienie przepisu ma następujący skutek:</p> <ul style="list-style-type: none"> • wykreowanie w ustawie podmiotu o nazwie „agent rozliczeniowy” który nie może wykonywać czynności z zakresu rozliczania; • niepewność prawna: czy agent rozliczeniowy musi obok zezwolenia KNF uzyskać zgodę prezesa NBP (niewymaganą przez jakąkolwiek dyrektywę, którą implementuje ustawa o usługach płatniczych); • naruszenie zasad proporcjonalności środków nadzoru jako ograniczenia swobody działalności gospodarczej. <p>Stanowisko komunikowane przez MF/NBP/KNF:</p> <p>a) działalność agenta rozliczeniowego nie obejmuje czynności polegających na rozliczaniu i rozrachunku w rozumieniu ustawy o ostateczności rozrachunku;</p> <p>b) zabronienie agentowi rozliczeniowemu czynności z zakresu rozliczania i rozrachunku nie spowoduje konieczności uzyskania przez agenta rozliczeniowego obu wspomnianych wyżej zezwoleń.</p> <p>Nietrafność stanowiska MF/NBP/KNF w ocenie PONIP:</p>

	<p>ad. a)</p> <ul style="list-style-type: none"> ustawa o ostateczności rozrachunku nie definiuje pojęcia „rozliczenia i rozrachunku”, a zatem miarodajne jest wyłącznie powszechne rozumienie tego pojęcia; w powszechnym rozumieniu agent rozliczeniowy wykonuje rozliczanie (na co wskazuje sama nazwa); <p>ad. b)</p> <ul style="list-style-type: none"> aktualne brzmienie przepisu spowoduje skrajne i praktycznie nierozwiązywalne wątpliwości interpretacyjne, utrudniające działalność zarówno dostawcom usług płatniczych jak i organom nadzoru (trudności przy stosowaniu środków nadzorczych ze względu na niemożność zastosowania przepisów sankcyjnych jeśli niejasna jest hipoteza przepisu).
Propozycja PONIP	Agenci rozliczeniowi powinni mieć możliwość wykonywania swoich podstawowych czynności – rozliczania. Utrzymanie przepisu bez zmian ograniczy ich działalność, wprowadzi wątpliwości do jej dopuszczalnego zakresu. Należy wykreślić część przepisu wprowadzającą zakaz rozliczania i rozrachunku (dokładna treść ewentualnej poprawki zob. str. 5 – 6 poniżej).

III Audyt wewnętrzny

Brzmienie przepisu po posiedzeniu z 26.06.2013	<p>art. 1 pkt 32 projektu (art. 64a ust. 1 UUP)</p> <p>„W skład systemu zarządzania ryzykiem i kontroli wewnętrznej, o którym mowa w art. 64 ust. 1 pkt 3, wchodzi:</p> <p>[...]</p> <p>3)kontrola wewnętrzna obejmująca:</p> <p>a)audyt wewnętrzny, [...]”</p>
Opis problemu	<p>Aktualne brzmienie przepisu ma następujący skutek:</p> <ul style="list-style-type: none"> konieczność uruchomienia dodatkowej komórki audytu wewnętrznego; konieczność zatrudnienia dodatkowych pracowników – audytorów; znaczne zwiększenie kosztów działalności – wzrost ceny usług dla klientów; wyeliminowanie z rynku „małych” dostawców – ograniczenie konkurencji oraz pogorszenie sytuacji polskich IP i IPE wobec IP i IPE z krajów, które poprawnie zaimplementowały dyrektywę PSD nie wymagając komórki audytu wewnętrznego; naruszenie zasady proporcjonalności ograniczania swobody działalności gospodarczej. <p>Stanowisko komunikowane przez MF/NBP/KNF:</p> <ul style="list-style-type: none"> jednostka audytu wewnętrznego jest konieczna dla utrzymania odpowiedniego poziomu bezpieczeństwa. <p>Nietrafność stanowiska MF/NBP/KNF w ocenie PONIP:</p> <ul style="list-style-type: none"> dyrektywa PSD nie wymaga stworzenia jednostki kontroli wewnętrznej, a co do zasady państwo członkowskie nie może wprowadzać wymogów wykraczających poza dyrektywę PSD (jest to dyrektywa maksymalnej harmonizacji); niebankowi dostawcy usług płatniczych działają głównie w segmencie drobnych płatności, zatrudniając małą ilość pracowników. Dotąd stosowano kontrolę funkcjonalną, obejmującą wykonywanie czynności kontrolnych bez konieczności tworzenia odrębnej jednostki w tym celu. Brak obecnie jakichkolwiek negatywnych rynkowych sygnałów, które dowodziłyby nieskuteczności takiego podejścia.
Propozycja PONIP	Nie należy wykraczać poza obowiązki przewidziane w dyrektywie i pogarszać w ten sposób sytuacji polskich przedsiębiorców. Proponuje się usunięcie obowiązku (dokładna treść ewentualnej poprawki zob. str. 5 – 6 poniżej).

IV Agent rozliczeniowy – obowiązki informacyjne

Brzmienie przepisu po posiedzeniu z 26.06.2013	<p>art. 1 pkt 19 projektu (art. 28 ust. 1a UUP)</p> <p>„1a. Agent rozliczeniowy jest obowiązany przekazać akceptantowi, na jego żądanie, informację o opłatach pobieranych od akceptanta. Informacja zawiera dane o wysokości opłat oraz ich strukturze, a także wyszczególnienie wszystkich składników, w tym przypadających agentowi rozliczeniowemu oraz innym podmiotom, wraz ze wskazaniem ich wysokości. Przepis art. 26 ust. 1 stosuje się odpowiednio.”;</p>
Opis problemu	<p>Aktualne brzmienie przepisu ma następujący skutek:</p> <ul style="list-style-type: none"> zbyt szerokie uprawnienie akceptantów do informacji na temat wszelkich kosztów agenta rozliczeniowego, podczas gdy cel przepisu wymaga, aby agent podawał akceptantowi jedynie ponoszone na rzecz organizacji płatniczej (z rozbiorem na kategorie tych kosztów) oraz ogólnie marżę agenta rozliczeniowego, bez wskazywania, jakie koszty wchodzi w marżę agenta rozliczeniowego; nie ma uzasadnienia, aby akceptant otrzymywał od agenta rozliczeniowego dokładną informację, jakie agent rozliczeniowy wynegocjował koszty z dostawcami usług IT, usług ochrony mienia, jakie ponosi koszty

	<p>pracownicze (obecne brzmienie przepisu daje akceptantowi możliwość żądania takiej informacji w ramach „struktury opłat”;</p> <ul style="list-style-type: none"> ujawnienie tych informacji przez agenta rozliczeniowego w większości przypadków naruszać będzie klauzule poufności w umowach z podmiotami świadczącymi usługi jak wyżej na rzecz agenta rozliczeniowego. <p>Stanowisko komunikowane przez MF/NBP/KNF:</p> <ul style="list-style-type: none"> polscy akceptanci obciążeni są największymi w Europie opłatami interchange, konieczne jest zapewnienie dostępności i przejrzystości informacji o wysokości tych opłat. <p>Nietrafność stanowiska MF/NBP/KNF w ocenie PONIP:</p> <ul style="list-style-type: none"> w pełni zrozumiałe jest zapewnienie akceptantowi informacji dotyczących wysokości opłat na rzecz wydawcy karty i organizacji kartowych (opłat interchange i pochodnych); przepis w zaproponowanym kształcie dotyka całości składników opłaty, którą to stanowią koszty agenta rozliczeniowego, na koszty te składać może się wiele czynników (w tym o charakterze poufnym).
Propozycja PONIP	<p>Agenci rozliczeniowi nie mogą być zmuszani do udostępniania swoich poufnych informacji o wszystkich ponoszonych kosztach. Przepis powinien wprost wskazywać wymagane informacje: opłaty na rzecz organizacji kartowych lub wydawców kart oraz wysokość marży agenta rozliczeniowego. Należy usunąć szerokie odniesienie do wszystkich opłat i zmienić przepis zgodnie z propozycją PONIP, w tym umożliwić przekazywanie tych informacji przez stronę www (dokładna treść ewentualnej poprawki zob. str. 5 – 6 poniżej).</p>

V Dystrybucja pieniądza elektronicznego

<p>Brzmienie przepisu po posiedzeniu z 26.06.2013</p>	<p>art. 1 pkt 3 lit a) projektu (art. 2 pkt 1 UUP) agent – osobą fizyczną, osobą prawną oraz jednostką organizacyjną niebędącą osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną, działającą w imieniu i na rzecz instytucji płatniczej, biura usług płatniczych, instytucji pieniądza elektronicznego albo oddziału zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego w zakresie świadczenia usług płatniczych, a w odniesieniu do pieniądza elektronicznego – w zakresie jego wykupu;</p> <p>Art. 1 pkt 10 projektu (art. 11 UUP) 3) osoby lub podmioty pozostające z dostawcą lub wydawcą pieniądza elektronicznego w stosunku zlecenia lub innym stosunku prawnym o podobnym charakterze, w tym agenci dostawcy lub wydawcy pieniądza elektronicznego, inni przedsiębiorcy dokonujący wykupu lub prowadzący dystrybucję pieniądza elektronicznego oraz podmioty wykonujące niektóre czynności operacyjne na podstawie umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1 lub art. 132v ust. 1;”</p> <p>art. 1 pkt 46 projektu (art. 88 ust.1 i ust. 3 UUP) 1. Krajowa instytucja płatnicza w zakresie świadczenia usług płatniczych i wykonywania działalności w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego ponosi odpowiedzialność wobec użytkowników lub posiadaczy pieniądza elektronicznego za działania jej agentów i innych przedsiębiorców, za pośrednictwem których świadczy usługi płatnicze, dokonuje wykupu lub prowadzi dystrybucję pieniądza elektronicznego, oraz podmiotów wykonujących czynności operacyjne na podstawie umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1, jak za swoje własne działania. 3. Odpowiedzialności agenta i innego przedsiębiorcy, za pośrednictwem którego krajowa instytucja płatnicza świadczy usługi płatnicze, dokonuje wykupu lub prowadzi dystrybucję pieniądza elektronicznego, oraz podmiotu wykonującego czynności operacyjne na podstawie umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1, wobec krajowej instytucji płatniczej za szkody wyrządzone użytkownikom lub posiadaczom pieniądza elektronicznego wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, o której mowa w art. 84 ust. 2, umowy, na podstawie której inny przedsiębiorca dokonuje wykupu lub prowadzi dystrybucję pieniądza elektronicznego, albo umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1, nie można wyłączyć ani ograniczyć.</p>
--	---

Opis problemu	<p>Aktualne brzmienie przepisu ma następujący skutek:</p> <ul style="list-style-type: none"> • małe punkty handlowe dystrybuujące pieniądź elektroniczny w postaci kart zdrapek muszą uzyskać status agenta IP lub IPE wpisanego do rejestru KNF mimo jednoznacznego przesądzenia w dyrektywie EMD II (na wniosek dostawców), że podmioty takie nie wymagają wpisu; • dodatkowo przepisy sugerują, że nawet agenci nie mogą dystrybuować PE – treść przepisu uprawnia ich jedynie do wykupu; • rozszerzenie zakresu tajemnicy zawodowej na małe punkty handlowe (np. kioski, małe sklepy, stacje benzynowe), dochodzi do nałożenia obowiązku w praktyce nieegzekwowanego; • wyeliminowanie z rynku PE w postaci kart zdrapek będących pieniądźem elektronicznym; • przewaga konkurencyjna wydawców zagranicznych PE, z krajów w których prawidłowo zaimplementowano przepisy o dystrybucji PE. <p>Stanowisko komunikowane przez MF/NBP/KNF:</p> <p>a) nie jest wymagane wskazanie w definicji agenta, iż jest on uprawniony do dystrybucji PE, gdyż uprawnienie to wynika z prawa do dokonywania wykupu PE;</p> <p>b) każdy przedsiębiorca może być dystrybutorem PE w trybie przepisów o outsourcingu IPE.</p> <p>Nietrafność stanowiska MF/NBP/KNF w ocenie PONIP:</p> <p>ad. a)</p> <ul style="list-style-type: none"> • dystrybucja i wykup PE mają różny cel i wymagają odmiennych działań. Konsekwentnie są rozróżniane w EMD II, która nie łączy dystrybucji z prawem do dokonywania wykupu. Przepis w takim brzmieniu rodzi wątpliwości interpretacyjne dotyczące uprawnień agenta; <p>ad. b)</p> <ul style="list-style-type: none"> • przepisy o outsourcingu i o agentach IP i IPE nie wskazują jednoznacznie, do której kategorii należy dystrybucja PE, z tego powodu Komisja Europejska zdecydowała się przesądzić jednoznacznie i w odrębnym przepisie, że dystrybucję może prowadzić każdy przedsiębiorca, nie tylko agent.
Propozycja PONIP	<p>Dystrybucja PE to działalność, którą należy odróżniać od wykupu i wydawania. Brak wyraźnego odróżnienia doprowadzi do zahamowania rozwoju tej formy w Polsce. W wymienionych przepisach należy dystrybucję PE właściwie uregulować (dokładna treść ewentualnej poprawki zob. str. 5 – 6 poniżej).</p>

VI Wydawanie pieniądza elektronicznego wyłącznie na terytorium RP

Brzmienie przepisu po posiedzeniu z 26.06.2013	<p>art. 1 pkt 36 projektu (art. 73a ust. 2 UUP)</p> <p>Krajowa instytucja płatnicza może wydawać pieniądź elektroniczny wyłącznie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.</p>
Opis problemu	<p>Aktualne brzmienie przepisu ma następujący skutek:</p> <ul style="list-style-type: none"> • ograniczenie możliwości wydawania pieniądza elektronicznego przez Internet, który nie pozwala na określenie miejsca wydania pieniądza. <p>Stanowisko MF/NBP/KNF (jego rozumienie przez PONIP):</p> <ul style="list-style-type: none"> • dyrektywa EMD II wprowadza konieczność ograniczenia wydawania PE do terytorium państwa, w którym znajduje się siedziba wydawcy PE. <p>Nietrafność stanowiska MF/NBP/KNF w ocenie PONIP:</p> <ul style="list-style-type: none"> • dyrektywa EMD II wyklucza jedynie prowadzenie działalności na zasadzie paszportu europejskiego (to jest aktywne prowadzenie działalności w innym kraju), nie ogranicza terytorialnie przesyłania wydanego w Polsce pieniądza elektronicznego.
Propozycja PONIP	<p>Nie należy ograniczać konkurencyjności polskich przedsiębiorców oraz mnożyć wątpliwości interpretacyjnych. Przepis należy zmienić w taki sposób, aby w pełni odpowiadał dyrektywie EMD II, to jest aby jedynie wyłączał prowadzenie działalności na zasadzie paszportu europejskiego (dokładna treść ewentualnej poprawki zob. str. 5 – 6 poniżej).</p>

VII Treść poprawek w razie akceptacji propozycji PONIP:

VII.1. nadanie art. 11 pkt 1 lit. a projektu ustawy o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw następującego brzmienia:

„W ustawie z dnia 24 sierpnia 2001 r. o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami (Dz. U. z 2013 r. poz. 246) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1:

a) w pkt 5 w lit. k średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. l w brzmieniu:

l) instytucja płatnicza oraz instytucja pieniądza elektronicznego w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. Nr 199, poz. 1175, z późn. zm.20);”

VII.2. nadanie art. 1 pkt 4 lit. b (art. 3 ust. 1 pkt 5 UUP) projektu ustawy o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw następującego brzmienia:

„umożliwianiu wykonania transakcji płatniczych zainicjowanych przez akceptanta lub za jego pośrednictwem instrumentem płatniczym płatnika, w szczególności przez obsługę autoryzacji oraz przesyłanie do wydawcy danego instrumentu lub systemów płatności zleceń płatniczych płatnika lub akceptanta mających na celu przekazanie akceptantowi środków należnych mu z tytułu wykonania transakcji płatniczej będącej przedmiotem umowy akceptanta z płatnikiem”

VII.3. nadanie art. 1 pkt 32 (art. 64a ust. 1 zdanie pierwsze UUP) projektu ustawy o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw w zakresie w jakim wprowadza art. 64a ust. 1 zdanie pierwsze do Ustawy o usługach płatniczych, następującego brzmienia:

„W skład systemu zarządzania ryzykiem i kontroli wewnętrznej, o którym mowa w art. 64 ust. 1 pkt 3, wchodzi, odpowiednio do rodzaju, skali i stopnia złożoności świadczonych usług płatniczych:”

wykreślenie art. 1 pkt 32 (art. 64a ust. 1 pkt 3 lit. a UUP) projektu ustawy o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw, o następującym brzmieniu:

„a) audyt wewnętrzny, [...]”

VII.4. nadanie art. 1 pkt 19 (art. 28 ust. 1a UUP) projektu ustawy o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw w zakresie w jakim wprowadza art. 28 ust. 1a następującego brzmienia:

„1a. Agent rozliczeniowy jest obowiązany przekazać akceptantowi, na jego żądanie, informację o opłatach pobieranych od akceptanta. Informacja o opłatach wskazuje odrębnie opłatę przypadającą agentowi rozliczeniowemu oraz każdą z opłat ponoszonych na rzecz organizacji kartowej lub wydawcy karty. Przepis art. 26 ust. 1 -3 stosuje się odpowiednio.”

VII.5. nadanie art. 1 pkt 3 lit. a (art. 2 pkt 1 UUP) projektu ustawy o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw następującego brzmienia:

„agent – osobę fizyczną, osobę prawną oraz jednostkę organizacyjną niebędącą osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną, wykonującą działalność na podstawie umowy zawartej odpowiednio z instytucją płatniczą, biurem usług płatniczych, instytucją pieniądza elektronicznego albo oddziałem zagranicznej instytucji pieniądza elektronicznego w zakresie świadczenia usług płatniczych, a w odniesieniu do pieniądza elektronicznego – w zakresie jego wykupu lub dystrybucji, działającą w imieniu i na rzecz podmiotu, z którym zawarła taką umowę.”

nadanie art. 1 pkt 10 lit. a (art. 11 ust. 1 UUP) projektu ustawy o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw następującego brzmienia:

„Do zachowania tajemnicy zawodowej dotyczącej działalności, o której mowa w art. 3 ust. 1, w charakterze dostawcy, a także działalności w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego, są obowiązane:

1) osoby zarządzające oraz inne osoby wchodzące w skład organów statutowych dostawcy lub wydawcy pieniądza elektronicznego;

2) osoby pozostające z dostawcą lub wydawcą pieniądza elektronicznego w stosunku pracy;

3) osoby lub podmioty pozostające z dostawcą lub wydawcą pieniądza elektronicznego w stosunku zlecenia lub innym stosunku prawnym o podobnym charakterze, w tym agenci dostawcy lub wydawcy pieniądza elektronicznego, inni przedsiębiorcy dokonujący wykupu oraz podmioty wykonujące niektóre czynności operacyjne na podstawie umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1 lub art. 132v ust. 1;

4) osoby lub podmioty pozostające w stosunku pracy, zlecenia lub innym stosunku o podobnym charakterze z podmiotem pozostającym z dostawcą lub wydawcą pieniądza elektronicznego w stosunku, o którym mowa w pkt 3.”

nadanie art. 1 pkt 46 lit. a (art. 88 ust. 1 UUP) projektu ustawy o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw następującego brzmienia:

„Krajowa instytucja płatnicza w zakresie świadczenia usług płatniczych i wykonywania działalności w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego ponosi odpowiedzialność wobec użytkowników lub posiadaczy pieniądza elektronicznego za działania jej agentów i innych przedsiębiorców, za pośrednictwem których świadczy usługi płatnicze, dokonuje wykupu pieniądza elektronicznego, oraz podmiotów wykonujących czynności operacyjne na podstawie umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1, jak za swoje własne działania.”

nadanie art. 1 pkt 46 lit. b (art. 88 ust. 3 UUP) projektu ustawy o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw następującego brzmienia:

„Odpowiedzialności agenta i innego przedsiębiorcy, za pośrednictwem którego krajowa instytucja płatnicza świadczy usługi płatnicze, dokonuje wykupu pieniądza elektronicznego, oraz podmiotu wykonującego czynności operacyjne na podstawie umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1, wobec krajowej instytucji płatniczej za szkody wyrządzone użytkownikom lub posiadaczom pieniądza elektronicznego wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, o której mowa w art. 84 ust. 2, umowy, na podstawie której inny przedsiębiorca dokonuje wykupu pieniądza elektronicznego, albo umowy, o której mowa w art. 86 ust. 1, nie można wyłączyć ani ograniczyć.

VII.6. nadanie art. 1 pkt 36 (art. 73a ust. 2 UUP) projektu ustawy o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw w zakresie w jakim wprowadza art. 73a ust. 2 następującego brzmienia:

„Do działalności krajowej instytucji płatniczej w zakresie wydawania pieniądza elektronicznego nie stosuje się przepisów ustawy o podejmowaniu i prowadzeniu działalności przez krajowe instytucje płatnicze na terytorium innego państwa członkowskiego”.